Historical Jewish Press (JPress) of the NLI & TAU

דבר, 20.04.1927, page 2

בין השימיז

עם „פירוד־הלבבות"—הן זה מחויב המציאות והן המלאכותי—שירד למחנה הפועלים היהודים בחו"ל, הורגלנו לכך, כי בכל כינוס, שבו מתגלעת מלחמת דעות, ישבו האויבים והצוררים מסובים לשולחן אחד ויכבדו זה את זה בכל מיני כיבודים נאים וישבתו ויפארו איש את עמיתו בחינת „זני לדידי ודודי ליי". דומה שבעל כרחה עשויה כאן מסכת־הראיות, ההוכחות והסירכות כמין מקלעת של נדופים, חרפות וקריאת־בוז המתלקטים ממילא כדי „מאורעות מעציבים" הנודרים אחריהם „גלויי־דעת", שבעקבותיהם כרוכות שוב הצהרות, מחאות ודברי־הכרזה למיניהם המביאים עמם „מאורעות" חדשים—וחוזר חלילה.

„מאורע מעציב" כזה נפל בורשה באחת מישיבות האינסטנציה הנכוהה ביותר של האגוד המקצועי היהודי, והוא נפל, כמובן, אגב זכות, כמין תוספת אילוסטרציונית, „סתם אינצידנט". המאורע נופה זכה כמובן, לשתי נירסאות, אחת של „פועלי ציון" ואחת של „הבונד". „פועלי־ציון" באים איפוא ומספרים ב„ארבעטער צייטונג":

„... הח' לב נטל בישיבה האחרונה של המועצה הארצית את רשות הדבור, כדי לציין את מלאכת הפירוד של הבונדאים וכו' וכו' — — בהראותו על השתתפותו של נשיא המועצה הבונדאי ווסר במלאכה זו — — ובציינו, שאין כל סיכות בין תפקיד־הנשיא ובין מלאכה של ספריד־מסלנ, משגע דימורליזטור — — ווסר ששך עליו פתאום קיתון של גרופים — — ומזכיר המועצה ארטור קפץ עליו וכלות חברים אחרים של המועצה כפת את ידיו מתוך קריאות: נגבי־החברה, רמאים, אוכלי־קורצא וכיוצא באלה — — הח' לב הגיב על כך כיאה לעסקן פועלים — — והנה קפץ עליו הח' עטנר אל אחד מסנהיגי „הבונד" — — ובהיות הח' לב אסור־ידים ונטול חופש התנועה נתן לו מהלומה — —"

קרי וכתיב, והח' לב הוא, כידוע, חבר לעיריית־ורשה והמועצה הזו היא, כנירסה פוע"צ, „לב התנועה היהודית־מקצועית".

אולם גם בבית מדרשה של ה„פאלקסצייטונג" נתפרט ספור־המעשה והננו שומעים מפי הסנהיג הבונדאי אלמר:

„— — בשעת הוכוח — — פגע לב בח' ווסר באופן פרטי, בתשובתו הוכיח ווסר — — שאין מקום לשמויים אישיים — — לב נטל שנית את רשות הדבור והתנפל ביתר חריפות על ווסר ואחרי שהרשה לעצמו להטיל בו גדופים כמו „ספריד, הורס וריטורדאליזטור" שמעו ח' ווסר בקריאה — — ולב בתשובתו השתמש בגידוף עוד יותר חריף ותפס בסמתח ברזל גדול והניף את ידו כדי להטילו בח' ווסר. לאשרנו ישב הח' ארטור בכפיפתו — והוציא את הטפתה מידו — — לב התנפל על ארטור בזלזולים נמים ולשמע התשובה ירק בפני הח' ארטור — — ובאשר לב הרשה לעצמו להטיל את הכנוי: מלשין נתן לו הח' עמנואל מהלומה — —"

כאן באה פרשת ההתנצלויות, הבירוריה גלויי־דעת ואותו המנהיג הבונדאי אלמר „מביע את צערו" מעל דוכן הנשיאות. ואותו ארטור מבקש סליחה ומחילה „על אשר..." וכו' וכו' ובינתים למחרת היום נופל „אינצידנט" חדש ככתוב ב„פאלקסצייטונג":

„— — הבוקר בצאת הח' עמנואל מביתו התנפלו עליו 5—6 אנשים והלקו לו כמה מהלומות חזקות ומיד נמלטו. משום שעינו של הסובה צבתה הבהילו את העורה התכופה וכו'..."

וה„בונד" הורשאי מדבר בהודעה הו על

„— — הפרטים המדויקים של ההתנפלות המאוסה שנעשתה ע"י ליסטים חוליגנים, שנשאו את שמו של חבר העיריה לב על שפתותיהם."

„פועלי־ציון" נודרו, כמובן, להביע את שאט־נפשם לרתנפלות זו

„— — משום שדרכי־מלחמה כאלה אמרים הם תכלית־אסור במחנה הפועלים — —"

ותוך כדי הודעתם צפה ועולה השמועה על אינצידנט חדש

„— — אנו הננו רואים חובה להודיעכם, כי אתמול בלילה באחור־שעה התנפלו אנשים אחרים על הח' לב — —"

הנה אהד־העורקים המפעמים ב„לבב התנועה המקצועית" של הפועל היהודי בורשה ודי בזיון וקצף.

דל"ת